

Madımak Yanıyor Hala

– NeclaKezbanT · 01 Temmuz 2013

dudakları yanıyordu
penceresinde yaz sefası sürümüş günlerin
ikimizin arasında biraz Temmuz
biraz mavi sanıyordu kendini duman
katilini tutup öpecekken güneş
türkü söyleyip ah çekelim el ele
omuz omuza konmuş güvercine eş

parmakları yanıyordu
kristal gecenin umursamaz ışıkları yalan
ve metrolar
ve büyük şehir seferleri değil aklında
hızla okunan yaram
bir memleket boyu Pir Sultan kalan
kulaktan kulağa dokunan

yetkililerden aldığımız
öksüz imgelere göre
yaşasaydı yirmi yaşında olacaktı
Hüseyin'in kara gözleri
ölse bile ölümsüzdür oysa peygamber çiçekleri
koynumda kalan saçların yanıyor bak öksüz
o günden beri

karanfil dalında yer işaretleri
sağa sola sapan
insansız söylemler türedi erken
simsiyah gülüşler saçan
yüzü yanıyordu bir sevinç arasından
yüzü babam yüzü bilerek amcam olan
belki

zaman aşımından olsa gerek

nağme tutuřturdu göz ucuna zalim
ah felek
kapattılar güneşi ansızın demek
otuzbeř kere karanlık
karanlıktasın!
aydınlık sayıyordu merdiven ve yasın
Rabbin gül tutan eteklerinde aç
tek tek aç düğmelerini ülkem
kaç
'Madımak yanıyor hala' karanlık

/